

Pfv.II.21.383/2013/4.

A Kúria a Lichy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lichy József ügyvéd) által képviselt felperesnek a személyesen eljáró I. rendű, jogutódjaként eljáró II. rendű, III. rendű, a dr. Fülöp László ügyvéd által képviselt IV. rendű, a személyesen eljáró V. rendű, VI. rendű, VII. rendű, VIII. rendű, dr. Fülöp László ügyvéd által képviselt IX. rendű, a III. rendű alperes jogutódjaként a személyesen eljáró X. rendű, XI. rendű, XII. rendű, valamint II. rendű alperesek jogutódjaként eljáró dr. Pathy-Nagy László ügyvéd által képviselt XIII. rendű alperesek ellen tulajdonjog megállapítása iránt a Fővárosi Törvényszéknél 22.P.27.920/2010. számon megindított és a Fővárosi Ítéltábla 7.P.22.236/2012/4. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú ítélet ellen a felperes által 26. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 550.300 (ötszázötvenezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes az 1970-es években ismerkedett meg Cs. Gy.-vel, akivel érzelmi kötődésen alapuló tartós kapcsolatot alakított ki. Cs. Gy. 1985-ben beköltözött a felperes B., L. utca 9. szám alatt lévő lakásába, és kisebb megszakítások mellett 2005. december 22-én bekövetkezett haláláig ott lakott. A halál abban a - B., M. utca 2. földszint 5. szám alatt lévő - társasházi lakásban érte, amelyet az 1998. április 8-án kelt szerződéssel vásárolt meg. Ez a lakás, valamint egy személygépkocsi és a lakossági folyószámla követelése tartozott néhai Cs. Gy. (az örökhagyó) hagyatékába, melyet a közjegyző ideiglenes hatállyal adott át az oldalági törvényes örökösöknek, mivel azok nem ismerték el a felperes élettársi vagyonközösség címén támasztott tulajdoni igényét. Az alperesek az örökhagyó jogutódai.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a Ptk. 578/G. §-a alapján élettársi közös vagyon címén megszerezte a néhai Cs. Gy. hagyatékába tartozó vagyon 1/2 részének a tulajdonjogát. Előadta, hogy 1985-től kezdődően a L. úti társasházi lakásában, élettársi kapcsolatban együtt élt az örökhagyóval.

Az I., a IV., a VIII., a IX. és a XIII. rendű alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Tagadták, hogy a felperes és az örökhagyó között élettársi kapcsolat állt fenn. Azt állították, hogy Cs. Gy. életvitelszerűen a M. utcai lakásban lakott, amit a saját pénzéből vásárolt meg, abból a keresményéből, mellyel egész életében önállóan gazdálkodott.

Az V., a VI., a VII., a X., a XI. és a XII. rendű alperesek érdemi ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. rendű alperesnek 20.000 forint plusz áfa összegű, míg a XIII. rendű alperesnek 40.000 forint ügyvédi munkadíjat. Megállapította, hogy a le nem rótt 330.145 forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítéletének jogi indokolása szerint a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alperesek tagadásával szemben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy közte és az örökhagyó között 1985-től kezdődően élettársi kapcsolat állt fenn, vagyis érzelmi és gazdasági közösségben, közös háztartásban együtt éltek (Ptk. 685/A. §). A gazdasági közösség fennállását azonban személyes előadásával maga a felperes cáfolta meg, amikor úgy nyilatkozott, hogy közösen vásárolt ingóságuk nem volt, anyagi ügyeiket külön kezelték, és jövedelmükkel külön gazdálkodtak. A gazdasági közösség hiányára utal, hogy a felperes saját folyószámláját nem tekintette az élettársi vagyonszövetség részének, és saját megfogalmazása szerint csak terv maradt egy „közös” ingatlan megvásárlása. A kihallgatott tanúk közül csupán B. I. nyilatkozott úgy, miszerint a felperes és az örökhagyó közösen gazdálkodtak. Ezt a vallomást azonban nem tekintette perdöntőnek, mivel nem állt összhangban az okirati bizonyítékokkal, valamint a felperes személyes előadásával, és a tanú lényegében a felperestől származó közvetett ismeretekről nyilatkozott. A további tanúvallomásokból azt a következtetést vonta le, hogy az örökhagyó több időt töltött a felperesnél, mint a M. utcai lakásban, és ilyen alkalmakkal a közös háztartásban a (bevásárlásban) is részt vett. A bizonyítékok azonban nem támasztották alá a közös gazdálkodás tényét, amely nélkül élettársi közös vagyoni szerzés címén a felperes nem léphet fel tulajdoni igényvel, ezért az alaptalan keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezéssel élt annak megváltoztatása és a keresetének helyt adó ítélet hozatala iránt.

Vélekedése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte a bizonyítékokat, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a közös gazdálkodás hiánya miatt a Cs. Gy.-hez fűződő kapcsolata nem minősíthető élettársi viszonynak. Azt ugyanis 18 szomszéd aláírásával ellátott okirattal igazolta, miszerint az örökhagyó életvitelszerűen lakott a L. utcai lakásban, rendszeresen onnét járt dolgozni, és munka után oda tért haza. Ezzel teljesen összhangban áll a G. Bt.-nek a Pesti Központi Kerületi Bírósághoz benyújtott 1996. július 6-ai nyilatkozata, amelynek az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget. A húsz éven át tartó életvitelszerű együttlakásnak természetes velejárója a közös gazdálkodás, ebben a keretben közösen viselték a háztartás költségeit, és közösen fizették a társasházi közös költséget. A gazdasági közösség fennállására utal az is, hogy a M. utcai lakás adásvételi szerződését ő őrizte meg, és az ő birtokában vannak a közös költség megfizetését igazoló csekkek. Hangsúlyozta: Cs. Gy. maga is élettársi viszonynak tekintette a kapcsolatukat, hiszen az ő bejelentése alapján hozzátartozóként kapott kedvezményes utazási igazolványt az örökhagyó munkáltatójától. Élettársa a lakossági folyószámláján is a L. utcai címet jelölte meg levelezési címként, ami arra utal, hogy a L. utcai lakásban kezelte a jövedelmét, tehát azzal nem önállóan gazdálkodott. Vélekedése szerint a bizonyítékok együttes értékelése azt támasztja alá, hogy ő főzött az örökhagyóra, ő mosott rá, és ő viselte gondját, aki mindenkor jövedelmét nála kezelte, és döntő mértékben a közös háztartás fenntartására fordította. Ebből következően az élettársi közösség valamennyi összetevőjének, köztük a közös gazdálkodás tényének a fennállását is bizonyította, és ennek megerősítése további okiratokat csatolt.

A IV. és a IX. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult.

A VIII. rendű alperes ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az I., az V., a VI., a VII., a X., a XI., a XII. és a XIII. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A másodfokú bíróság az ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a IV. és a IX. rendű alpereseknek személyenként 10.000 forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget. A le nem rótt 440.200 forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A döntését azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért okfejtését csupán a fellebbezésre tekintettel egészítette ki.

A felperes fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte a bizonyítékokat, mivel azok kétségmentesen alátámasztják az élettársi közösség fennállását. Ennek megerősítése végett további okirati bizonyítékokat csatolt, melyeket azonban a másodfokú bíróság nem vehetett figyelembe, mivel a Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárás során új bizonyíték megjelölésére nem kerülhet sor.

Az alperesek tagadásával szemben - amint arra elsőfokú bíróság helytállónan rámutatott - a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az örökhagyóval élettársakként együtt éltek. A jogi értelemben vett élettársi kapcsolat ismérveit a Ptk. 685/A. §-a határozza meg, amely szerint az érzelmi és gazdasági közösségben (életközösségben) és közös háztartásban együtt élő személyek tekinthetők élettársaknak. Ebből kiindulva a felperesnek az életközösség valamennyi elemének a fennállását bizonyítania kellett, nem csak azt, hogy az örökhagyóval közös háztartást tartottak fenn, hanem azt is, hogy gazdasági közösségben éltek együtt.

A felperes által szolgáltatott bizonyítékok azonban csupán az érzelmi kötődést, és azt támasztják alá, hogy az örökhagyó életvitelszerűen együtt lakott vele a L. utcai lakásban, ahol közös háztartást tartottak fenn. A háztartás és a lakás fenntartásának a költségeihez az örökhagyó is hozzájárult, és - szükség esetén - az együtt élő felek gazdaságilag is támogatták egymást, valamint kölcsönös szíveességi szolgáltatásokat teljesítettek egymás javára. Emellett azonban az örökhagyó - a felperessel azonos módon teljesen önállóan gazdálkodott saját jövedelmével, és kizárólag abból vásárolta, majd tartotta fenn a M. utcai lakást. Az örökhagyó életvitelszerűen ugyan nem ebben a lakásban lakott, de itt is huzamos időt töltött el. Mindezek a körülmények arra utalnak, hogy - a fellebbezésben kifejtett érveléstől eltérően - az érzelmi közösségben együtt élő felek közös költségviselése a közös háztartás fenntartásával rendszerint együtt járó kiadásokra korlátozódott.

A gazdasági közösség azonban az előzőeknél többet jelent: azt, hogy az élettársak - a mindennapi életvitel mellett - közös gazdasági céljuk elérése érdekében közösen gazdálkodnak, és legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen. A felperes azonban egyáltalán nem jelölt meg olyan közös gazdasági célt,

amelynek érdekében közös gazdasági tevékenységet folytatott volna az örökhagyóval. Az örökhagyó életében ugyan szó volt róla, hogy a két lakást eladják, és azok árából közösen vásárolnak egy kisebb házat, de ennek érdekében nem tettek semmit, a terv megvalósításához hozzá sem kezdtek.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, miszerint az együtt élő felek nem folytattak közös gazdálkodást, hiszen személyes előadásával a felperes maga cáfolta meg, hogy közte és az örökhagyó között gazdasági közösség alakult ki. A felperes nyilatkozata ugyanis egyértelmű volt a tekintetben, hogy közösen vásárolt ingóságaik nem voltak, anyagi ügyeiket külön intézték, saját keresményükkel külön gazdálkodtak. Személyes meghallgatása során - a fellebbezésben előadottaktól eltérően - még azt is tagadta, hogy az örökhagyó hozzájárult a háztartási költségekhez. Akkor azt állította, hogy kizárólag ő fedezte a háztartási kiadásokat, saját jövedelméből vásárolta meg az élelmiszereket, a mosószereseket és a háztartáshoz szükséges dolgokat. Arról is beszámolt, hogy kezdetben közösen is gyűjtögették a pénzt, de ez a későbbiekben „valahogy megszűnt”.

A felperes személyes előadásával nem állt összhangban B. I. tanúvallomása, aki úgy tudta, hogy az élettársak közösen gazdálkodtak jövedelmükkel, keresményüket „bedobták a közösbe”. Arról is hallott, hogy közösen vásárolták meg a M. utcai lakást, melynek vételárához a felperes saját megtakarításával járult hozzá. A tanú - elmondása szerint - a felperestől szerzett értesüléseiről számolt be, ezért vallomását nyilvánvalóan nem lehetett figyelembe venni, hiszen az eltért a felperes személyes nyilatkozatától. Ennélfogva az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében megjelölt mérlegelési szempontoknak megfelelően járt el, amikor a felperes személyes előadásával ellentétes tanúvallomásnak nem tulajdonított bizonyító erőt.

A kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a gazdasági közösség bizonyítottságának hiányában nem állapítható meg, hogy a felperes és az örökhagyó élettársi kapcsolatban éltek együtt. Élettársi jogviszony nélkül az együttélés ténye önmagában nem ad alapot az élettársi közös szerzés megállapítására, vagyis a felperes vagyoni igényeit a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése nem alapozza meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a másodfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezése, valamint a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozata hozatalára, valamint az arra való utasítása iránt, hogy a megismételt másodfokú eljárásban az általa a fellebbezési eljárásban becsatolt okirati bizonyítékok adatait is vegye

figyelembe bizonyítékként a tényállás megállapítása során, és ennek alapján hozza meg az új határozatát.

A felülvizsgálati kérelmének részletesen kifejtett indokai szerint a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapításának a módja a Pp. 235. § (1) bekezdését sérti, mert a másodfokú bíróság a jogi képviselő váltást követően a másodfokú eljárásban a jogi értelemben vett élettársi kapcsolat tényének a bizonyítására vonatkozóan általa becsatolt jelentős mennyiségű okirati bizonyíték figyelmen kívül hagyásával hozta meg a határozatát arra való hivatkozással, hogy azok a másodfokú eljárásban nem vehetők figyelembe.

Az I-XIII. rendű alperesek felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Pp. 270. § (2) és 275. § (3) bekezdésében foglaltakból az következik, hogy a jogerős ítélet Kúria általi felülvizsgálatát olyan jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a fél, amely anyagi jogi és eljárásjogi jellegű egyaránt lehet ugyan, eljárásjogi jellegű azonban csak akkor, ha az olyan súlyú, amelynek az ügy érdemi elbírálására is lényeges kihatása volt.

A felek jogviszonyának az érdemi elbírálására irányadó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 578/G. § (1) bekezdésének a perbeli időszakban hatályos szövege szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont, ha pedig a közreműködés aránya nem állapítható meg, azt azonos mértékűnek kell tekinteni, azzal, hogy a háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít. A Ptk. 685/A. §-ának értelmező rendelkezése szerint élettársnak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együttélő személy minősül.

Az idézett törvényhelyekhez fűződő ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy az élettársi kapcsolat létrejötte és fennállása fogalmilag feltételezi a felek közös lakásban való együttélését, a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. (Pfv.II.20.759/1993/4. sz.) A közös háztartásban élők vagyoni

viszonyaira vonatkozó szabályok alkalmazására azonban csak akkor kerülhet sor, ha legalább hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy a közös gazdasági tevékenység eredményeként szerzett vagyon közös legyen (BH 1998/12/588.). Nem állapítható meg ezért az élettársi kapcsolat fennállása az ítélezési gyakorlat szerint olyan esetben, ha a közösség abban áll, hogy egy lakásban lakva egymást az élet fenntartásához szükséges körön belül gazdaságilag is támogatják, rokoni, érzelmi alapon kölcsönös szívésségi szolgáltatásokat teljesítenek egymás javára (BH 1986/2/62., 1998/2/83-I.).

A bizonyítási teher Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt főszabálya szerint tehát a felperest terhelte a perben - többek között - annak bizonyítása, hogy az örökhagyóval fennállott kapcsolata megfelelt a közös tulajdonszerzést eredményező érzelmi és gazdasági közösség fogalmi elemeinek.

Az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott bizonyítást maradéktalanul lefolytatta és az ítéletének alapjául szolgáló tényállás megállapítása során értékelte. A felperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében a bizonyítékok helytelen értékelésére hivatkozott és a fellebbezéséhez részben az elsőfokú eljárás során már becsatolt, részben pedig további okirati bizonyítékokat mellékelte.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az első fokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell. A Pp. 214. § (6) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik, és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését nem késlelteti.

A felperes által az elsőfokú eljárásban már becsatolt okirati bizonyítékokat, így - többek között - az I. rendű alperesnek az örökhagyó hagyatékához tartozó vagyon 1/3 részére vonatkozóan - a

gépkocsit kivéve - a felperes igényét elismerő „Nyilatkozatának”, a F. Bt. közös képviselőnek a L. utcai társasház 18 tulajdonosának az írásbeli nyilatkozatának, az örökhagyó L. utcai kézbesítési címet feltüntető lakossági folyószámla-szerződésének, az örökhagyó M. utcai lakásának a megvásárlására vonatkozó, de az ő birtokában lévő adásvételi szerződésnek, a L. utcai lakás közös költségét 2 fő bennlakásának a figyelembevételével történő megállapítását igazoló okiratnak, valamint egyes közös költségek megfizetését igazoló csekkeknek a tartalmát azonban az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása során - a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően - a felek előadásával és a bizonyítási eljárás során felmerült egyéb bizonyítékokkal már egybevetette és a maguk összességében értékelte.

Az elsőfokú eljárásban még be nem csatolt, hanem csak a fellebbezéséhez mellékelte, tehát új bizonyítéknak minősülő egyéb okiratokkal összefüggésben a fellebbező felperes maga sem hivatkozott arra, hogy azok az első fokú határozat meghozatalát követően jutottak volna a tudomására, és azok - elbírálásuk esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezettek volna. Önmagában a „jogi képviselő váltást” pedig a Pp. nem tekinti olyan körülménynek, amely az új bizonyíték fellebbezésben történő előadására alapot adhatna.

Nem volt tehát eljárásjogi lehetősége a másodfokú bíróságnak arra, hogy a fellebbezéshez mellékelte új bizonyítéknak minősülő okiratok tartalmát érdemben bírálja el.

Az elsőfokú eljárásban már rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban a felperes - a jogerős ítélet helyes indokai szerint - nem csupán nem bizonyította, hanem a személyes előadásával kifejezetten cáfolta azt az egyéb bizonyítékokkal sem alátámasztott kereseti tényállítását, hogy az örökhagyóval közösen gazdálkodott volna, arra vonatkozó bizonyítási indítványt pedig az elsőfokú bíróság Pp. 3. § (3) bekezdésén alapuló tájékoztatása, illetve felhívása ellenére sem terjesztett elő, hogy az örökhagyó hagyatékához tartozó M. utcai lakásingatlan vételárának a kifizetéséhez hozzájárult volna, hanem csupán a P.23.664/2006/1. számú keresetlevelének és a P.23.664/2006/6. számú beadványának a mellékleteként becsatolt okiratok adataira és a már kihallgatott tanúk vallomására hivatkozott (22.P.27.920/2010/15. számú jegyzőkönyv és 16. sorszámú beadvány). E bizonyítékok azonban - a jogerős ítélet indokolásában helyesen kiemelt körülmények miatt - a közös tulajdonszerzést eredményező közös gazdálkodás, illetőleg az örökhagyó általi szerzéshez való hozzájárulás és a közös tulajdonszerzési cél megállapítására nem voltak alkalmasak.

A rendelkezésre álló peradatok alapján a perben eljárt bíróságok a tényállást eljárásjogi szabálysértés nélkül és megalapozottan

állapították meg, ezért a másodfokú bíróság ítéletének a felperes által megjelölt hatályon kívül helyezésére, valamint a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítására a Pp. 275. § (4) bekezdésének második fordulata alapján a Kúriának eljárásjogi lehetősége nincs. Arra pedig a felperes a felülvizsgálati kérelmében maga sem hivatkozott, hogy a jogerős ítéletben foglalt érdemi döntés az anyagi jogi szabályokat helyes tényállás mellett is sértené.

A kifejtettek miatt a Kúria a jogerős ítéletet - a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazott Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az érdemi döntés részletesen kifejtett helyes indokaira is utalva - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alpereseknek a felülvizsgálati eljárásban áthárítható költsége nem merült fel, ezért a Kúria a költségviselés tárgyában való határozathozatalt mellőzte.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett a Kúria a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéknek a viseléséről.

Budapest, 2014. június 24.

dr. Kőrös András s.k. a tanács elnöke, dr. Csúri Éva s.k. előadó bíró, Dr. Kozák Henriett s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő